

सनागं सगजं उन्ममाथ उत्साद्यामास ॥ ६३ ॥ अतः सतमिति ॥ ६४ ॥ तंतदित्यर्थः ॥ प्रतिभास्कराभः प्रतिसूर्यसदृशः रवेः समीपे इत्यनेन सूर्योदयोत्तरमेतदानयनमिति लभ्यते ॥ ६५ ॥ सपावकेन साग्निज्वालेन अर्पितेन स्वकरार्पितेन ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥ यदि महौषधीनां गंधमाघ्राय राघवौ हरिप्रवीराश्च यथापूर्वमत्यंतं स्वस्थास्तदौषधिगंधस्य रक्षःसाधारणत्वात्तेषामनुत्थाने हेतुमाह ॥ यदेति ॥ मानार्थं अर्थशब्दो निवृत्तिवाची ॥ शत्रूणां हतराक्षसे यत्ताज्ञानाभावार्थमित्यर्थः ॥ तत्परिज्ञानेन अवशि

सतस्य शृंगं सनगं सनागं सकांचनं धातुसहस्रजुष्टं ॥ विकीर्णकूटं ज्वलिताग्रसानुं प्रगृह्य वेगात्सहसोन्ममाथ ॥ ६३ ॥ सतं समुत्पाद्य खमुत्पपातवित्रास्यलोकान्ससुरान्सुरेन्द्रान् ॥ संस्तूयमानः खचरैरनेकैर्जगाम वेगाद्गरुडो ग्रवेगः ॥ ६४ ॥ सभास्कराध्यानमनुप्रपन्नस्तं भास्कराभं शिखरं प्रगृह्य ॥ बभौ तदा भास्करसन्निकाशो रवेः समीपे प्रतिभास्कराभः ॥ ६५ ॥ सतेन शैलेन भृशं राजशैलोपमो गंधवहात्मजस्तु ॥ सहस्रधारेण सपावकेन चक्रेण खेविष्णुरिवापितेन ॥ ६६ ॥ तं वानराः प्रेक्ष्य तदा विनेदुः सतानपि प्रेक्ष्य मुदाननाद ॥ तेषां समुत्कृष्टरवं निशम्य लंकालयाभीमतरं विनेदुः ॥ ६७ ॥ ततो महात्मानि पपात तस्मिन् शैलोत्तमे वानरसैन्यमध्ये ॥ हर्युत्तमेभ्यः शिरसाभिवाद्य विभीषणं तत्र च सस्वजे सः ॥ ६८ ॥ तावप्युभौ मानुषराजपुत्रौ तं गंधमाघ्राय महौषधीनां ॥ बभूवतुस्तत्र तदा विशल्यावुत्तस्थुरन्ये च हरिप्रवीराः ॥ ६९ ॥ सर्वे विशल्याविरुजाः क्षणेन हरिप्रवीराश्च हताश्च ये स्युः ॥ गंधेन तासां प्रवरौषधीनां सुमानि शांतेष्विव संप्रबुद्धाः ॥ ७० ॥ यदा प्रभृति लंकायां युध्यन्ते हरिराक्षसाः ॥ तदा प्रभृति मानार्थमाज्ञयारावणस्य च ॥ ७१ ॥ ये हन्यन्ते रणे तत्र राक्षसाः कपिकुंजरैः ॥ हताहतास्तु क्षिप्यन्ते सर्व एव तु सागरे ॥ ७२ ॥

एबलस्याल्पीयस्त्वं ज्ञात्वा वानराः लंकां प्रविशेयुस्ते मा प्रविक्ष्य नित्ये तदर्थोयं रावण

स्येश्वरेच्छया विचारः ॥ ७१ ॥ हताहता इति वीप्सा सर्व एव हता इत्यर्थः ॥ ७२ ॥